

N.º 8 (b) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

CERCANT DINERS

Ayuntamiento de Madrid

Cercant diners

I SAAC, el jueu, es trobava en plena misèria. Havia volgut guanyar una pila de diners cremant la botiga per cobrar l'assegurament, però ho va fer tan bé que es va cremar fins la pòlissa de la Companyia Asseguradora i no pogué cobrar ni cinc cèntims.

Ara es veia obligat, per anar tirant, a vendre corbates a pesseta com tants germans seus fan pels carrers de Barcelona.

Un dia trobà el seu amic Salomó que tenia una paradeta de diaris davant del Banc de Crèdit i Confiança.

—Xalom, Salomó — digué Isaac en trobar-lo.

—Xalom leixà, Isaac. ¿Com te van els afers?

—Molt malament. He fet fallida. Se m'ha cremat la botiga.

—Alça, quin negoci!

—No, no he cobrat res.

—Així no diguis que has fet fallida, que ningú no t'entendrà. Digues que estàs arruïnat!

—Això mateix. I a tu, ¿com te va?

—Bé, força bé. Venc molts diaris...

—Home, doncs, si et va bé el negoci, bé em podries deixar deu duros.

—Ca, això sí que és impossible. Tinc un contracte fet amb el Banc de Crèdit i Confiança per no fer-nos la competència. Jo no puc deixar diners i ells no poden vendre diaris.

Tot amoïnat, Isaac se n'anà pensant que amb amics tan espavilats com aquell era impossible lograr res. Llavors se li acudí una idea salvadora. Escriuria a Jehovà que el socorregués en aquell trànsit.

Amb la millor lletra hebraica que sabia fer, escriví la següent missiva.

I
la
escr
«
d'ac
mis
què
vell
que
C
com
S
cart
arre
els
Rab
E
la
dec
con
aix
d'O
nyo
—
qui
nan

I tal com ho pensà ho va fer. Amb la millor lletra hebraica que sabia fer, escriví la següent missiva:

«Xalom, Jehovà: Tingues compassió d'aquest pobre jueu que es troba a la misèria i envia-li dos cents duros perquè pugui obrir una botigueta de roba vella. Teu afectíssim i segur servidor que besa ta mà: Isaac.»

Com veieu, una carta completament comercial.

Se n'anà a la Sinagoga i deixà la carta, amb l'adreça: «Jehovà.—A tot arreu.—Interior», ben col·locada entre els fulls de la Bíblia, que llegia el Rabí els dissabtes.

El Rabí, en trobar aquella carta, se la mirà per tots cantons, i per fi va decidir-se a obrir-la. En llegir el seu contingut, quedà talment afectat, que així que hi hagué reunió de la Junta d'Obra de la Sinagoga va dir als senyors presents:

—Mireu, aquest pobre Isaac amb quina confiança escriu a Jehovà demanant-li dos cents duros. Hauríem de

*...que així que hi hagué reunió de la
Junta d'Obra de la Sinagoga va dir
als senyors presents.*

fer el què poguéssim perquè no quedí desillusionat.

Tots els ricatxons jueus aprovaren la idea. Alguns, de tan enternits, fins ploraven. Les llàgrimes els anaven cara avall a perdre's en les enormes barbes de patriarca.

Feta la capta, es recolliren cent cinquanta duros.

Reduïts a bitllets, el Rabí els posà en un envelop, i quan veié a Isaac el dissabte a la funció solemne, l'hi donà, dient:

—Té, Isaac; Jehovà m'ha tramès això per tu.

Isaac recollí l'envelop amb gran reverència, i se n'anà.

A l'endemà el Rabí tingué una sorpresa. Dintre els fulls de la Bíblia hi havia una altra lletra de l'Isaac.

—Deu donar les gràcies pel benifet, —pensà, tot esqueixant l'envelop.

Però veus aquí què deia la lletra:

«Xalom, Jehovà: Una altra vegada que et demani dos cents duros, fes la mercè de trametre-me'ls directament i

no per mediació del Rabí, que és un
lladre i només me n'ha donat cent cin-
quanta Servidor teu: Isaac.»

—¿On és la Catedral?

—¿Encara no ho saps?

—No, jaia.

—Quina nena més tonta! No sap a
la Catedral, i això que l'hi varén ba-
tejar. I no pots pas dir que no hi fos-
sis aquell dia...

TRENCA-CLOQUES

Buscar l'enemic

ELS PALETS

En Ramonet, mosso d'un carreter, tenia la costum de beure molt aiguardent, i va ésser així que li vingué una dolenta malaltia.

—Si no deixeu l'ús d'aquesta mala beguda—li va dir el senyor metge—us morireu; l'aiguardent és una metzina per la joventut.

—No puc deixar-lo—va respondre el

malalt—; ja hi estic massa acostumat. No sabia viure sense pendre cada dia aquesta ampolla plena.

—Si és així—va respondre el doctor—, us donaré algun medi per curar-vos.

Al següent dia, el doctor va dur una bossa plena de palets.

—Poseu cada dia un d'aquests palets dintre de l'ampolla d'aiguarent; però gardeu-vos de treure'n cap, perquè d'aquesta manera no us farà tan de mal.

El malalt s'imaginà que aquells palets tenien la virtut de disminuir a l'aiguarent la seva acció dolenta, i no va faltar a seguir l'ordre del doctor.

I posant cada dia un palet més dintre l'ampolla, bevia cada dia, sense adonar-se'n, algunes gotes de menys, i quan l'ampolla va estar plena de palets es va trobar enterament curat del seu mal vici.

Enviat per

A. FONT SOLANICH

L'ENEMIC DE LES PLANTES

Hi havia un noi que tenia la repro-
bable costum de martiritzar les plan-
tes.

Els arbrissos l'engrescaven, i mal-
grat les advertències de la seva famí-
lia, tots els que trobava al pas sofrien
les seves escomeses.

Un
molt
un ga
sempre

Un dia veié un arbre petit, però molt ufanós. El sacsejà i en caigué un gat indignat, que l'escarmentà per sempre més.

LA GUINEU I L'ESQUIROL

Una vegada passava la guineu per un bosc, quan veié l'esquirol dalt d'un pi.

—¿Què fas, esquirol, aquí dalt?— diu la guineu.

—Menjo pinyons.

—El teu pare era molt bon saltador. Saltava de l'un pi a l'altre sense caure mai.

—Encara ho sóc més jo—diu l'esquirol.

—Això ho voldria veure.

—Té, home, guaita.

L'esquirol fa un salt, i, no podent-hi arribar, cau a terra.

La guineu, que no esperava altra cosa, l'agafa, i al moment que se l'anava a crospar, l'esquirol diu:

—El meu pare, abans de menjar alguna cosa, ens feia dir Jesús.

La guineu deixa anar l'esquirol, i diu: «Jesús!», i al moment l'esquirol fa un salt i ja és dalt del pi.

—Tu sí que m'has ben arreplegat—

diu la guineu, en veure l'esquirol dalt
del pi.

I acabat, amén Jesús.

PERE BACARISAS

Tenint en compte aquest dibuix, cal
trobar tres cognoms catalans.

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Al jeroglífic: «Qui més mira menys
hi veu».

Al jeroglífic: «Una vegada eren dos
que es barallaven i el tercer va rebre».

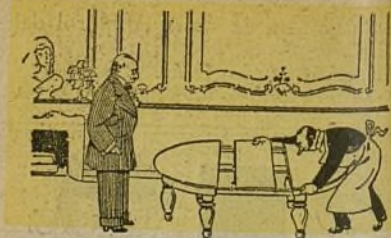
A les lletres inacabades: «Barcelo-
na és bona si la bossa sona».

Al jeroglífic comprimit: «Tallari-
na».

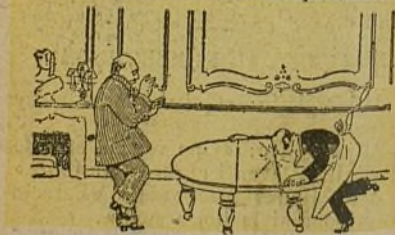
Al rombe: «S, Call, Salou, Llop, u»

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

N.º

- Pepet, estàs molt encostipat.
—Oh, és solament de nas.
—Ja cal que el cuidis aquest nas.

- Ai, Reina Santíssima...!
—¿Veus, home? Ja t'ho deia jo que
t'havies de cuidar el nas!